

Poslání učitelského úřadu církve

Prorocký úřad

V prvním čtení jsme slyšeli o prorockém povolání Elizea. Když na něj Eliáš přehodil plášť a vyzval ho k následování, opustil vše a šel, aby sloužil Bohu. Stává se prorokem.

Prorok je ten, kdo poznává Boží tajemství a přibližuje je lidem.

K tomuto poslání jsou vyvoleni všichni pokřtění, kteří byli při křtu pomazáni olejem na kněze, proroka a krále. Každý z nás máme denně podávat svědectví o Bohu, který nás přijal za vlastní.

Víme však, že Bůh je veliké tajemství a my z něho známe jen malinkou část. Žijeme ve světě, a máme mnoho starostí a povinností a málo času na hluboké, odborné zkoumání teologie.

Proto jsou tu **lidé, kteří opustili všechno a věnují se naplno prorocké službě. Jsou to teologové, kteří slouží Učitelskému úřadu církve.**

To je úřad, kde zasedají teologové, kteří všechn čas a síly věnují tomu, aby poznatky, které o Bohu máme, utřídili, aby oddělili pravdu od bludů.

Výsledkem jejich práce jsou rozhodnutí, která mají jasně říci, co je v souladu s vírou a co už ne. Co je v souladu s křesťanskou morálkou a co je proti ní.

Práce teologů se dá přirovnat k práci umělců

Křesťanství je jako mozaika, která má tisíce drobných kousků a úkolem učitelského úřadu je všechny ty kousky poskládat tak, aby byly krásným, jasným obrazem Boha, tak jak nám ho Ježíš zjevil.

Díky tomu je naše učení vnitřně jednotné a neodporuje si. Má moc uspořádat lidskou společnost, aby byla spravedlivá a dobře se tu žilo. Ale v praxi je to problém.

Důležitost učitelského úřadu církve

Ve druhém čtení jsme slyšeli, jak svatý Pavel napomíná Galaťany: *„Jestliže se však mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili!“ Gal 5,15*

Člověku se ani nechce věřit, že by se obracel na ty hodné křesťany, kteří se schází, aby následovali Pána Ježíše v jeho lásce a oběti.

Ale je to tak. Není farnost, kde by nebyly nějaké spory. Někde se lidé hádají o tom jak uklízet kostel, jinde kdo má kde sedět, ale jsou spory ještě vážnější.

Mezi křesťany můžeme najít zastánce názorů, že by církev měla být modernější. Měla by upustit od zpovídání, přijímat by se mělo na ruku, celibát by se měl zrušit a rozvody povolit, ženy světit, a tak podobně... Církev by měla jít s dobou, měla by být vstřícnější lidem, jinak za pár let zanikne.

Oproti nim stojí zastánci z druhé části názorového pole. Církev by se měla vrátit k barokním kořenům, nejlépe tím, že obrátíme kněze zpět čelem k oltáři a zády k lidem, prosadíme latinu, přijímat se bude vkleče, do toho přichází poselství Panny Marie, která vyzývá k postům dvakrát, třikrát za týden a modlitbě růžence několikrát denně... Církev by se podle toho měla zařídit, jinak za pár let zanikne.

Nechci zlehčovat žádný z výše uvedených názorů.

Většina z těch věcí má svůj význam, ale jak vidíme, jsou často velmi protichůdné.

Místo, aby nás víra sjednocovala, dokážeme se pro své náboženské postoje kousat a požírat, jak to svatý Pavel píše.

A všechny tyto podněty (a s nimi tisíce dalších z celého světa) přicházejí na učitelský úřad církve, aby rozhodl, co se má dělat a kudy církev směřovat.

Z toho co jsem řekl, snad vysvítá, jak těžké a nevděčné poslání tento úřad má. Kdykoli zaujme nějaké stanovisko, někoho potěší, ale jiné zklame či dokonce rozhoří.

Členové učitelského úřadu církve

A k tomu se nám přidává Evangelium. Ježíš zde má pár poznámek k následování. Kdo chce jít za mnou, ať opustí rodinu, často bez rozloučení, a přijme fakt, že někdy nebude mít ani kde hlavu složit. To jsou velmi tvrdé podmínky.

Evangelium je plné obrazů a naštěstí ne všechny se týkají nás všech.

Ale jsou tu napsány proto, že mohou nastat situace, kdy se tato slova stanou skutečností.

Většina z nás nemusela pro Ježíše bleskově opustit rodinu a stát se bezdomovci, ale v nedávné minulosti se takové příběhy odehrávaly.

Znám kněze, dnes již biskupa, který za totality musel emigrovat, protože mu komunisté nedovolili následovat Ježíše v kněžském povolání. Ze dne na den byl sám v cizí zemi, bez rodiny a bez přátel. Vystudoval, přijal kněžské svěcení a začal sloužit církvi v jejím srdci – ve Vatikánu. Ke svým osobním křížům a trápením musel nést i kříže a bolesti celé církve, které se ve Vatikánu schází. Vážím si tohoto člověka a jeho poctivá práce, obětavost a služba Kristu na mne udělaly veliký dojem.

Díky němu nevidím Vatikán jen jako místo bohatství a vznešených obřadů, ale jako místo velmi těžké, namáhavé a hlavně zodpovědné služby.

Učitelský úřad církve a my

Co tím vším chci říci?

Služba v učitelském úřadu církve je nesmírně náročná. Není to inkviziční instituce, která svévolně rozhoduje o učení církve a morálce, kterou by měli křesťané zastávat.

V tomto úřadu jsou velmi vzdělaní a obětaví kněží, kteří se snaží najít v návalu informací a požadavků, co je a co není od Boha.

Jsou to lidé, kteří přijali prorockou službu v církvi a nesou před Bohem obrovskou zodpovědnost za poklad Zjevení, který nám Kristus svěřil. Nic z něho nesmí ztratit, ničím ho nesmí znehodnotit.

Jak se můžeme těmto našim služebníkům odměnit?

Je to prosté. Vzděláváním a následováním.

V poslední době vyšly katechismy, ve kterých je shrnuto všechno důležité. **Žlutý YOUCAT** je o učení církve, **hnědý YOUCAT** je o modlitbě, **červený YOUCAT** by si měli přečíst všichni, kdo se připravují, anebo již byli biřmováni.

Budou prázdniny, dovolené, zkusme místo nějakých braků, hloupých časopisů, které nás od Boha odvádějí, přečíst knihy, které nás k Bohu přiblíží.

A nejen přečíst, ale i se nad nimi zamyslet.

Mám přítele, který když objeví v katechismu něco, čemu nerozumí, nebo se mu to nezdá, přijde a probereme to. Kéž by takových katolíků přibývalo. To by byla pro učitelský úřad církve ta nejlepší odměna za službu, kterou pro nás koná.

Na závěr příběh

Svatý Oficius procházel jednou bezbožnou vesnicí. Tu vyběhly děti a začaly po něm plivat a házet prach a kamínky. Snažil se jim vysvětlit, že se to nedělá, ale tu se přidali rodiče: „Co si dovoluješ napomínat naše děti, táhni!“

Oficius pokrčil smutně rameny a odešel.

Viděl to nezaujatý člověk a ptal se: „Pane, vy to necháte jen tak? Takovou drzost?! Měl byste si na ně stěžovat a vyžadovat jejich potrestání! Měl byste se pořádně hájit!“

„Já nemohu jednat jinak, mým povoláním není následovat hněv, ale Krista. Ukázat cestu lásky, která vede do nebe, a modlit se za to, aby ji ti lidé někdy přijali.“